

PHẦN 28

Lộ San được ký bản hợp đồng với rạp Ngũ Duy tiền thù lao rất hậu. Từ đó cái danh hiệu Lộ Minh nổi như cồn tại rạp Ngũ Duy. Nàng thành công là nhờ nhiều yếu tố hỗ trợ, thân hình đẹp, có nụ cười chinh phục lòng người, dáng điệu cao sang, lời lẽ hoạt bát, thêm vào đó với giọng ca trong âm, khiến cho mỗi đêm rạp Ngũ Duy không còn một chỗ trống.

Hứa Thế Lâm xem Lộ San như là một danh ca hữu danh được mọi người mến mộ Dương Tương Hoa thường đứng trước mặt Hứa Thế Lâm mà bộc lộ về sự giới thiệu của anh ta không hề lầm lẫn.

Thù lao của Lộ San càng ngày càng tăng, nàng thường được khách mộ điệu đến tiếp xúc liên miên không giờ phút nào rảnh. Trong đó cũng có một số lưu manh đến gây phiền phức cho nàng.

Khi nàng còn ở một lữ quán nhỏ, chưa tìm ra việc làm, nàng cảm thấy xã hội đối với mình vô cùng lạnh nhạt.

Hiện giờ danh vọng bắt đầu rạng rỡ, nàng lại thấy có nhiều điều phức tạp, hiểm nguy. Nàng tự cảnh giác, nhứt định không để cho người ta xem mình là món đồ chơi.

Hồ Mộc Kỳ tìm cho nàng người làm công lớn tuổi siêng năng, có lúc kiêm nhiệm luôn bà mẹ nuôi mà săn sóc cho nàng.

Nàng vô cùng cảm kích vị xưởng trưởng vóc người tuy gầy ốm, nhưng tâm tánh rất chân thành. Nếu nàng không gặp Hồ Mộc Kỳ thì chắc chắn sẽ có người vớt thây nàng trên giòng nước Ái Hà mà chôn rồi.

Nàng xem đồng hồ tay đã đúng 10 giờ. Có tiếng người đến phòng khách hỏi bà Lý:

- Lộ San thức chưa vậy bà?
- A! Đúng là tiếng của Hồ Mộc Kỳ.

Nàng rất vui mừng như đã nhiều năm chưa gặp lại Kỳ, nàng mặc y phục vội vàng đi ra phòng khách. Hồ Mộc Kỳ vừa trông thấy nàng tỏ vẻ thương mến:

- Ngủ chưa thẳng giấc thì ngủ lại đi. Xem sắc diện em rất mỏi mệt.
- Không cần lắm. Anh mới vừa đến hả?

- Bà Lý vừa đi chợ mới về.
- Hôm nay không làm việc sao?
- Có lẽ cô đã quên xưởng trưởng không có quyền nghỉ hay sao?

Nàng mỉm cười, hai chân gát tráo lên thành ghế sofa.

Giọng nàng thân thiết:

- Mộc Kỳ! Em muốn phân kỳ mà trả lần món tiền đã nợ anh.
- Tôi không phải đến đây đòi nợ, chỉ vì hai ngày rày không gặp em nên đến thăm vậy thôi.
- Anh đối với em rất tốt, thật không biết lấy gì mà đền trả ơn ấy.
- Từ ngày mới gặp đến nay, tôi chưa bao giờ muốn cho em trả ơn trả nghĩa gì cả.
- Chỉ vì điều đó mà khiến cho lòng em càng tăng thêm sự quý mến anh.

Nghe Lộ San khen ngợi, Hồ Mộc Kỳ sáng mắt lên. Tim chàng rung động. Trước mắt chàng Lộ San như một bức tranh tuyệt hảo. Trong khi chàng nghĩ đến vợ nhà, lòng càng sôi sục cảm xúc.

- Lộ San! Em làm việc này cảm thấy vui vẻ không?

Nàng trả lời với giọng điệu đê mê nhẹ nhàng:

- Vui lắm, thích lắm.
- Ca hát khiến cho người ta vui vẻ, nó cũng là môn thuốc hàn gắn những con tim rạn nứt. Những lúc tôi nghe em hát, lòng tôi cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái. Do đó, tôi rất hâm mộ cái nghề của cô.

Hâm mộ? Nếu không phải là nghề sanh sống cũng không nên tập nghề ca hát mà làm gì. bọn đàn ông ăn không ngồi rồi theo vắn vít chịu không nổi. cũng như bọn lưu manh, tay dao búa, khi nàng thấy bọn họ thì toàn thân phát run lên, có một tên hình vóc to lớn mãi theo bên gót nàng. Hồ Mộc Kỳ hiển nhiên không phải là bọn lưu manh, nhưng hẳn là gì, thật cũng đáng sợ Hồ Mộc Kỳ thấy Lộ San đang suy tư trầm lặng, chàng hỏi:

- Lộ San! Em đang nghĩ gì vậy?

Nàng chuyển lời hỏi lại chàng:

- Em... Có lẽ quả tim anh đang rạn nứt hả?
- Đúng vậy, nhưng không nên cho người ngoài biết.
- Bởi duyên cớ nào?
- Ý chà! Anh tưởng không nên nói cho em nghe.
- Sao chẳng thổ lộ một phen. Chắc anh đã yêu bóng hình nào rồi. Còn vợ anh thì sao?
- Vợ anh... ý chà!
- Sao mà thờ dài vậy?

Nói xong, nàng đứng dậy nói tiếp: Mộc Kỳ để em dặn má Lý mua thức ăn nhiều để anh dùng cơm trưa tại đây.

Hồ Mộc Kỳ cũng đứng dậy ngăn:

- Lộ San! Để bà Lý đi mua gì thì anh ăn nấy với em. Đừng dọn thức ăn thịnh soạn làm gì. Tại đây anh dùng cơm hẩm canh lạt, còn hơn là ở nhà ăn thịt béo cá to.
- Được rồi. Mời anh ngồi xuống.
- Em cũng ngồi chớ.
- Em cũng ngồi để bầu bạn với anh, vì anh nào phải khách xa lạ.
- Có khách lạ nào thường đến đây không?
- Từ khi em dọn về đây chưa hề dất ai đến. Từ ngày em vào làng ca hát đến nay có rất nhiều người xin đến với em, em vẫn chối từ, luôn cả Lâm Giám Đốc cũng thế.

Nghe nàng nói như thế, Hồ Mộc Kỳ có cảm giác khỏe khoắn lạ thường. Nhưng chàng không hề biểu lộ ra ngoài vẻ mặt. Chàng thản nhiên hỏi:

- Mấy hôm nay không biết Dương nó đi đâu. Gọi điện thoại cũng không có hẳn trả lời.
- Cũng lâu rồi em không gặp anh Dương. Anh ấy là người hay hoạt động, anh và Dương có điếm trái ngược nhau. Anh cũng mất cái chất Bất Ngưu Bì hồi trước. Nếu em không làm, chắc anh buồn rầu vì chuyện gia đình.
- Khi anh về đến nhà thì tinh thần như rách nát ra.

- Có chuyện gì mà nghiêm trọng vậy?
 - 10 ngày hết 9 ngày vợ tôi nó tìm tôi mà cãi cọ rầy rà, vợ tôi ngược đãi tôi không khác người điên.
 - Anh đối phó cách nào?
 - Vẫn thản nhiên không cãi lại một lời, để một mình nàng càu nhàu mắng nhiếc, nhưng tinh thần tôi khổ sở vô cùng. Có lúc, tôi rời khỏi sở đi rong cho đến nửa đêm mới về. Bởi về sớm hay trễ cũng bị rầy rà.
 - Em nhớ rõ, anh đã từng mời em về nhà.
 - Phải rồi, chỉ vì chúng ta gặp nhau lần thứ nhất, anh biết thế nào em cũng từ chối, chỉ lẽ mạo một lần thôi, em nhớ, anh có đề cập đến lần thứ nhì đâu!
 - Em xin hỏi anh, lúc trước vì lý do nào mà yêu nhau? Và lý do nào mà kết hôn nhau?
 - Anh và nàng chưa từng quen biết và yêu nhau.
 - Em không tin.
 - Lúc trước chỉ tuân theo lệnh của cha mẹ
 - Anh vẫn tuyệt đối không đồng ý.
 - Anh không bao giờ làm cho cha mẹ buồn.
 - Hiện giờ hai bác vẫn biết anh và chị không được đằm ấm?
 - Má anh đã qua đời. Ba anh thì ăn năn, nhưng ông không thể khuyên bảo được nàng đâu hung dữ.
 - Anh có chuẩn bị gì không?
 - Không có biện pháp nào tốt, chỉ lấy công việc mà quên chuyện nhà của mình, dành để cho vi trùng buồn rầu nó gặm nhấm.
- Nàng rất thương hại cho Kỳ, bèn thành khẩn:
- Mợc Kỳ! Nếu như em có thể làm cho anh đỡ bớt sự buồn bực, thì em rất hoan nghinh anh đến chơi đây thường hơn.
 - Em hiện giờ rất bận rộn, anh không muốn mất nhiều thì giờ quý báu của em.
 - Cũng không có gì cho lắm, bởi em có tiếp rước ai đâu.

- Nhân cơ hội này anh có lời khuyên em, bất luận tiếp rước ai, em cũng nên cẩn thận.

Lời của Hồ Mộc Kỳ khiến cho Lộ San cảm động vô cùng, nàng nhẹ nhẹ cắn vào môi:

- Lời anh nói rất đúng, trên xã hội hiện giờ rất nhiều phần tử phức tạp và nham hiểm.

- Em có điều gì bận rộn không?

Lộ San gượng cười:

- Khó mà khỏi được, nhưng không đáng ngại lắm, em còn ứng phó được.

- Nếu em chán công việc này, em nên giả bệnh mà rút lui, lúc đầu, anh không hề tán thành, nhưng thấy em thích, buộc lòng anh phải lo. Có lẽ việc này chưa phải là việc làm tốt với em.

- Tuy không tốt với em lắm, nhưng em cảm kích anh điều đó, anh đúng là một ân nhân cứu mạng em.

- Em đừng nói thế nữa. Lộ San! Em muốn cần hỏi điều gì, anh sẽ sẵn sàng nói rõ cho em nghe.

Lộ San vẫn thâm tình:

- Từ ngày gặp anh tại rạp chớp bóng, không giây phút nào em xem anh như người xa lạ. Cho đến việc thuê phòng, mượn người làm công đều do một tay anh lo liệu.

- Những chuyện đó có quan trọng gì.

- Đối với người đang lâm cảnh khốn cùng, những điều đó khó mà quên được.

- Anh còn ngại em ăn ở không được chu đáo.

- Để mùa xuân sang năm, em đi La Mã sẽ trả gian phòng này lại cho anh.

Hai người bỗng phát cười không dứt. Nghĩ đến lời nói đóc rất tài, Hồ Mộc Kỳ quả có tài hoạt kê, Lộ San nói:

- Em không biết chừng nào có cơ hội đi La Mã.

- Nếu em thích, gian phòng này sẽ vĩnh viễn là của em.

Lộ San vừa mừng vừa kinh ngạc:

- Thật vậy sao? Rất tiếc em không giàu, nếu giàu có, em sẽ trở thành bà chủ phòng rồi.

- Chỉ có điều thiếu ông chủ phòng.

Có lẽ lời của Hồ Mộc Kỳ vừa nói làm Lộ San đau nhói ở tim. Nụ cười trên môi nàng tắt hẳn. Nàng nghĩ đến sự tàn khốc của Tạ Cách Luân, tuy Luân đó chết, nhưng chưa làm tiêu tan được lòng uất hận của nàng. Nếu không vì lời ngon tiếng ngọt của Luân, thì đâu đến nỗi nàng phải bỏ rơi người chồng tốt với hai đứa con ngoan. Hiện giờ nàng thường thấy Tiểu Lộ và Nhị Lộ trong giấc mộng, và phải chịu một thân cô độc nơi đây, nàng vô cùng sầu khổ. Hồ Mộc Kỳ thấy Lộ San không vui, chàng ngỡ là mình đã nói sai lầm, bèn xin lỗi:

- Lộ San! Xin lỗi em, anh nói đã sai lắm điều gì.

- Không... em đang nghĩ...

Đang suy nghĩ những điều khiến cho lòng nàng tan nát, nàng muốn nói cho Hồ Mộc Kỳ hiểu rõ, nhưng thốt chẳng ra lời. Hồ Mộc Kỳ lại hỏi:

- Em đang nghĩ chuyện gì?

- Em nghĩ anh nên cải tạo tình chồng vợ giữa anh và chị, để không khí nó nhẹ nhàng hơn.

- Ngoài việc ly hôn ra, không còn biện pháp nào khác.

Ly hôn? Chính nàng đã ly hôn hai lần. Chịu rất nhiều đau khổ và ân hận, hiện giờ khi nghe đến ly hôn thì nàng vô cùng khó chịu. Vì ly hôn mà thiếu chút nữa phải nhảy xuống sông Ái Hà. Lộ San nghĩ đến việc của mình, nên không tán thành biện pháp ly hôn của Hồ Mộc Kỳ. Do đó, nàng lặng thinh không trả lời. Hồ Mộc Kỳ cúi đầu xuống, tỏ ra vô cùng khổ não:

- Chắc vấn đề ly hôn em không tán thành. Lộ San! Em nên giúp anh mạnh dạn lên.

- Em... em đâu có đủ sức giúp anh việc đó.

- Tự nhiên em không thể hiểu được việc này.

Hồi tưởng những ngày qua, nàng nhớ đến chùng nào càng đáng sợ chùng ấy. Lộ San đổi thế ngồi lại, nàng ngửa đầu dựa vào thành ghế sofa. Hai tay nàng dang ra như đóng đinh trên thập tự giá. Trong tia mắt của Hồ Mộc Kỳ, không bao giờ vợ chàng lại có tư thế đẹp như Lộ San. Nếu không vì lý trí trói buộc, nhứt định chàng sẽ vượt ngay.

- Mộc Kỳ! Em đã quên rửa mặt.

- Thì em hãy tự tiện đi rửa đi! Lộ San! Chờ khi nào em rảnh, anh sẽ mời em đi khiêu vũ một chút.

- Chắc anh thường khiêu vũ?

- Từ ngày có vợ đến nay, anh chưa khiêu vũ lần nào.

- Bà nhà biết khiêu vũ không?

- Bà ấy biết khiêu vũ, nhưng không thích cho anh nhảy.

- Thật đáng thương.

- Bị ngược đãi dài dài, đến tâm hồn cũng biến thành gỗ đá nếu không có em khích động, chắc tâm hồn anh như chất sắt phẳng lì.

Lộ San tỏ vẻ thương xót cho Kỳ, nàng trả lời rất rõ ràng:

- Được rồi, anh muốn chừng nào đi thì cho em hay. Chỉ vì để cảm thông sự thống khổ của anh, em đâu phải làm bất cứ việc gì để anh được lãng quên đôi phần buồn rầu chuyện gia đình.

Hồ Mộc Kỳ như van vái lắm nhảm:

- Cảm ơn Thượng Đế! Tiết nghiêm hàn có lẽ sắp qua. Trời xuân sẽ trở về không lâu lắm.

Người chưa thấu triệt tư tưởng, nên không nhận xét rõ người đàn ông đã có vợ như Hồ Mộc Kỳ. Lộ San không xem đó làm trọng mà cùng Hồ Mộc Kỳ thường gần gũi nhau. Không khác nào Tạ Cách Luân đã vắn vít theo nàng, mặc dầu nàng không vắn vít theo Hồ Mộc Kỳ, nhưng nàng cũng lạnh nhạt và thận trọng.

Có lẽ nàng đã quên Lam Lâm ca nữ đã cướp Tạ Cách Luân trên tay nàng.

Tất cả nàng đều không lưu ý đến. Nào là Đại Bội Hồ, Xuân Thu Các, Thọ Sơn, Ái Hà, quán cà phê, rạp chóp bóng và vũ trường không một nơi nào chẳng ghi dấu kỷ niệm Hồ Mộc Kỳ và Lộ San. Nàng nghĩ làm cách nào cho cuộc đời của Hồ Mộc Kỳ vui tươi lại thì nàng cũng đủ vui rồi.

Có lẽ vì vui tươi hứng khởi, nên giọng hát của Lộ San càng hay thêm? Rạp Ngũ Duy thường đông nghẹt khách, khán giả quá say mê cô Lộ Minh sắc tài song tuyệt.

Giám Đốc Hứa Thế Lâm ngậm ống vớ to tổ bố, lão vừa đốt thuốc vừa mỉm cười mãn nguyện, lão chẳng những tăng lương cho Lộ San mà còn tặng nàng nhiều đồ vật quý giá.

Thỉnh thoảng Dương Tương Hoa đến rạp nghe ca và viếng Lộ San. Có lúc chàng nói những lời nhỏ nhỏ, khiến Lộ San phải tức cười.

Tuy đôi mắt chàng lăm lăm khi nhìn Lộ San với dáng điệu đam mê, vì thói quen, khi anh ta gặp người đẹp thì không ngớt liếc mắt đưa tình. Nhưng chàng không bao giờ lợi dụng chuyện ân nghĩa mà làm bận lòng Lộ San, bởi anh ta rất có nghĩa khí. Dương biết Hồ Mộc Kỳ đối với Lộ San rất tốt, chàng cũng đồng tình, nếu ngày nào, Hồ và vợ chàng ly hôn, kết hôn cùng Lộ San thì anh ta vô cùng hoan nghênh vì anh ta biết cuộc sống của gia đình Hồ khá rõ.

Nhiều ngày trôi qua, Lộ San quên tất cả ưu sầu. Nhưng nàng bắt đầu lo sợ một gã đại hán luôn luôn đeo đuổi theo nàng. Một hôm, sau khi Lộ San hát xong, từ phía không rạp Ngũ Duy nàng theo hàng lang đi ra, nàng đang chờ gọi xe để ra về, bỗng nhiên, có một gã mặc Âu Phục chững chạc, đi giày bóng loáng, đến gần nàng nói:

- Cô Lộ Minh, được mệnh giới chớ.

- Ông là...

- Tự nhiên cô không biết tôi, ban đêm mà đeo kiếng đen, tuy không phải người chánh phái, nhưng cô đừng nên kinh sợ, tôi không hại cô đâu, chỉ yêu cầu cô đừng la lên thôi.

Toàn thân Lộ San run lên bần bật. Lần thứ nhứt trong đời nàng mới gặp cảnh thế này. Giây lát sau, nàng run run hỏi:

- Ông cần gặp tôi có việc gì.

- Xin cô cứ tự nhiên, cô hãy đi theo tôi một đoạn đường, sẽ rõ mục đích tôi gặp cô để làm gì.

- Tôi không thể theo ông đến nơi nào khác.

- Một lần nữa, tôi khuyên cô hãy bình tĩnh, chúng ta chỉ đi theo đại lộ để nói chuyện mà thôi!

- Có chuyện chi ông hãy nói rõ, vì trong mình tôi không được khỏe.

- Cũng được, nhưng xin cô nên ghi nhớ, chỉ cần cô ngoan ngoãn một chút, bằng không thì lưỡi dao này sẽ xuyên vào quả tim cô.

- Ý?

- Cô đừng sợ.

- Tôi hy vọng ông hãy nói mau đi.

- Được rồi! Chỉ vì cô là một ca sĩ nổi danh tại rạp Ngũ Duy, không, cô đúng là ngôi sao sáng trong làng ca nhạc của xứ Cao Hùng, mỗi tháng tiền cô thu vô rất khả quan.

- Tôi không có thu món tiền nào khác, ngoài lương hằng tháng ra.

- Cô Lộ Minh! Cần nói rõ, tôi chính là một anh chị lớn bên ngoài rạp Ngũ Duy, cô nên biết, những ngôi sao sáng trong rạp này chúng tôi xem không hơn một ngón tay.

- Tôi có làm lỗi gì đâu.

- Tôi cũng không hề nói cô làm lỗi.

- Tôi thật ngốc, có chuyện gì, ông nên nói rõ.

- Những ngôi sao trong làng ca nhạc hiện giờ, chỉ có cô là khiêm nhường hơn tất cả. Được rồi, cô muốn tôi nói rõ, gần đây bọn anh em chúng tôi vô cùng khẩn bách, nếu không lâm vào cảnh khốn cùng này thì tuyệt đối không hề mở miệng với các cô.

- Ông nên biết bọn ca nữ như chúng tôi, chỉ dựa vào nghề ca nhạc mà sanh nhai, nếp sống thật là chua xót.

- Ngôi sao sáng như cô Lộ Minh, chúng tôi chỉ hỏi mượn một vạn đồng, cô không tin chúng tôi trả nổi sao?

- Trời! Chúng tôi làm gì có số tiền đó?

- Cô chỉ mỉm cười thì số mục đó vào với cô không mấy khó.

- Ông nhận xét tôi là hạng người thế nào?

- Một ngôi sao vượt bậc trong làng ca nhạc, có rất nhiều người mến chuộng. Cô Lộ Minh! Chúng tôi là bọn người tay trắng, chỉ cần cô giúp đỡ, bằng lời nói của tôi sẽ giúp cô đến cùng. Chỉ một lời nói của tôi thôi, không ai dám làm phiền cô đâu.

- Không phải phiền hay không phiền, đúng ra tôi không thể tìm ra số tiền mà ông đòi hỏi.

- Tôi không bao giờ bức bách cô tìm trong số tiền có sẵn có trong mình hiện giờ.

- Ông cần chừng nào?

- Đêm mai trước khi cô lên sân khấu hãy mượn giúp tôi, xong xuôi, cô vẫn bình an mà lên sân khấu ca hát như thường. Tôi tin rằng, trọn ngày mai, cô tìm số tiền giúp tôi rất dễ dàng!

- Được rồi! Tôi sẽ đáp ứng lời ông.

- Ngoài ra cô phải theo một điều kiện.

- Lại điều kiện?

- Yêu cầu cô đừng báo cáo cho cảnh sát. Bằng không... tôi tin rằng sanh mạng cô khó an toàn.

- Được, tôi không báo cảnh sát.

- Tối mai lúc 8 giờ, tự cô mang số tiền đến sân vận động, trước mặt là cầu Ai Hà, cô không nên đi sớm lắm, cũng không nên đến trễ lắm, chỉ trước sau năm, ba phút, tôi đứng tại cầu mà chờ cô. Nên nhớ, cô chỉ đi một mình, nếu đến lúc đó cô mà báo cảnh sát, hoặc kêu la lên thì trước nhất là tôi lấy mạng của cô. Sau đó, tôi sẽ đến cảnh sát mà thú tội.

- Xin ông đừng căn dặn lần thứ hai!

- Sau cùng, cô không nên vì chuyện này mà kém vui, được, ngày mai sẽ gặp lại.

Nói xong, người đeo kiếng đen chui vào một ngõ hẻm mất dạng. Lộ San hồn phách chưa định, nàng chỉ đi thẳng đến hàng trước, không dám ngoái lại.

Nàng đi bộ khoảng ba phút, chân nàng cảm thấy mỗi rụng, bèn kêu xe xích lô đến Hương Cảng đại Vũ sảnh.

Hồ Mộc Kỳ đang chờ nàng tại vũ trường. Khi thấy nàng, chàng bước đến nghênh tiếp và trả tiền xe.

Hồ Mộc Kỳ bỗng nhiên kinh ngạc hỏi:

- Lộ San! Em làm sao vậy? Anh có cảm giác như thân thể em phát run.

Nàng nghĩ kỹ, không thể cho Hồ Mộc Kỳ hay được, không thể để cho chàng phải kinh sợ việc ngày mai phải giao cho người lạ một vạn đồng. Do đó, Lộ San trấn tĩnh cười cười nói:

- Em đến trễ sợ làm phiền anh chờ đợi chớ.

- Không sao, em muốn khiêu vũ không?

- Đáp ứng lời của anh, em không thể để anh thất vọng.

Nàng dùng nụ cười để che giấu trong lòng đang sợ hãi, Hồ Mộc Kỳ diu nàng vào vũ trường. Đêm nay khách thưa thớt, họ cùng ngồi xong, Lộ San tuy cố ý trấn định tinh thần, nhưng nàng cảm thấy bất an. Nàng chỉ nhớ đến gã đeo kiếng đen và những lời hăm dọa của hắn. Hồ Mộc Kỳ đưa tay ra choàng lên vai nàng. Nàng vẫn gượng nở nụ cười.

Hồ Mộc Kỳ nói:

- Lộ San! Chúng ta nhảy một bản nhé?

- Tùy ý anh.

Họ cùng diu nhau ra sàn nhảy, có lẽ Lộ San vì quá sợ, nên úp mặt vào ngực của Hồ Mộc Kỳ, như một thiếu nữ đang say mê trong cuộc tình. Nàng vẫn lẳng lặng không nói lời nào.

Nhưng Hồ Mộc Kỳ trong lòng rất vui thích. Chàng ôm chầm lấy Lộ San như ôm lấy nguyện vọng bấy lâu. Chàng nhỏ giọng:

- Lộ San! Em là của anh, được không?

- Em không biết.

- Lòng em như gượng gạo đối với anh vậy?

Nàng từ từ ngược đầu lên, đôi nhãn quang nhìn chàng đầy vẻ cảm mến. Nàng tự nghĩ, Cốc Minh và Tạ Cách Luân không có nét u uất và thương mến chân thành như Hồ Mộc Kỳ. Nàng có cảm giác chàng là người đàn ông đáng thương.

- Lộ San! Em nhìn anh khá lâu rồi.

- Em rất thích nhìn gương mặt của anh.

- Một gương mặt đầy vẻ u uất!

- Không, chỉ một ít thôi, em thích anh ở điểm đó.

- Em muốn cho anh nhỏ lệ suốt đời, anh vẫn tuân theo.

- Mộc Kỳ! Nhảy xong bản này, em muốn về ngay.

- Đêm nay dường như cơ thể em không khỏe?

- Không, em thích sự vắng lặng tại nhà.

- Được, anh sẽ đưa em về.
- Xin lỗi, em đã làm anh mất hứng.
- Không đâu, với em thì ở đâu anh cũng thấy vui vẻ cả.

Lộ San và Hồ Mộc Kỳ rời khỏi vũ trường.

Về đến nhà, họ cùng vào ngôi nơi phòng khách. Lộ San đứng dậy nói:

- Mộc Kỳ, để em vào thay đổi y phục.
- Anh không vào giường ngủ của em đâu mà ngại.
- Giường ngủ của em rất bừa bãi, anh vào thấy sẽ cười nôn chớ làm gì.

Nàng vừa thay đổi y phục vừa nói chuyện với Hồ Mộc Kỳ. Lộ San nghe tiếng chung trà lên bàn, nàng kêu lên:

- Má Lý ơi! Ngủ rồi sao, khi anh Hồ về, thì mình đóng cửa lại chớ.

Bà Lý lên tiếng chạy ra, Lộ San cũng thay đổi y phục trở ra.

Hồ Mộc Kỳ nói:

- Lộ San! Em có dáng điệu làm nam nhi phải điên đảo.
- Nếu em được vậy thì đâu bị bỏ rơi.
- Chàng trai nào bỏ em, không thể gọi là người được.

Những người trai như vậy không có gì thành công được.

Hồ Mộc Kỳ nói rất đúng. Chỉ vì Tạ Cách Luân chạy theo quá nhiều phái nữ, cho đến ngày anh ta bị nổ chết đi. Hiện giờ Lộ San vẫn còn những kỷ niệm đau buồn. Nàng không dám hồi tưởng lại sự giả trá và bộ mã bên ngoài của Luân. Nàng uống một hớp trà, liếc sang Hồ Mộc Kỳ, với giọng u buồn:

- Mộc Kỳ! Anh đang suy nghĩ gì vậy?

Đôi má Hồ Mộc Kỳ nóng bừng nói:

- Anh... anh đang nhìn em, bỗng nhớ đến rượu.
- Thật vậy hả?
- Bởi người đẹp và rượu không thể chia hai ra được.
- Anh muốn uống rượu không?
- Anh không sành uống rượu, không uống càng tốt, nếu rui say thì làm sao mà về?
- Điều đó rất đơn giản, em sẽ treo anh tại đầu giường.

Nói xong Lộ San cười sảng sặc, Hồ Mộc Kỳ nói:

- Nếu được treo tại đầu giường của em thì anh rất vui. Thế nào? Em cũng muốn uống rượu nữa sao?

Đương nhiên là vậy rồi! Đêm nay đặc biệt nàng muốn uống rượu, huống chi hôm nay nàng bị gã lưu manh bắt buộc nàng làm theo ý hắn, chuyện này làm buồn chết đi được. Uống chén rượu có lẽ tâm hồn được thơi thới hơn. Lộ San đem ly và rượu để trên bàn, nàng lại đi xuống nhà bếp đem lên hai đĩa thức ăn:

- Trưa nay không ăn cơm, bây giờ vừa ăn vừa uống.

Hồ Mộc Kỳ cầm chai rượu lên nói:

- Để anh rót, rượu cao lương ngon lắm.
- Trên đầu giường em có cái móc, nếu anh say em sẽ móc anh lên.
- Được, trước nhất tạ ơn em đã móc anh trên đầu giường mà khoản đãi.
- Cạn ly.
- Không, chúng ta uống tự do. Lộ San! Mến cảm làn hơi của em, uống ít để trợ hứng, uống nhiều quá sẽ say nghiêng ngả.
- Cũng được, chúng ta hãy uống từ từ, nhưng phải dùng một ly làm nguyên tắc.
- Hay lắm. Nay, cạn ly, chúc người đẹp và chúc cả bản thân mình.
- Sao lại chúc cả bản thân mình nữa?

- Trong đêm thâu vắng vẻ mà được cùng người đẹp cụng ly, há không đủ vinh hạnh lắm sao?

- Hay lắm! Hãy uống đi! Nam nhi không thể xa rời rượu ngon và người đẹp.

- Lộ San! Được cùng em gân gũi, anh cảm thấy hứng thú quá, từ lâu anh chưa lần nào dùng rượu giải sầu.

- Hãy dùng một miếng đồ nhắm đi! Má Lý nướng cá ngon đáo để.

- Anh còn sợ bà ấy không biết nấu cơm canh nữa chớ?

- Anh mượn nhà, thuê người làm công cho em, lo tất cả mọi mặt, em không biết làm cách nào cảm tạ ơn anh.

Mỗi người đều uống hai ly. Lộ San đã chệnh choáng gương mặt trắng xanh của nàng đã biến thành hồng nhuận. Hồ Mộc Kỳ cầm bình rượu rót cạn vào ly, uống một hơi hết sạch, Lộ San gục đầu xuống ghế:

- Mộc Kỳ! Em đã say. Rượu cao lương quá mạnh.

- Thì em hãy nghỉ đi!

- Anh thì sao? Em không còn đủ sức treo anh lên đầu giường nữa rồi.

- Anh không say, chỉ hơn chóng mặt chút thôi.

- Anh không say thì hay lắm. Không say thì đỡ em lên giường, em buồn ngủ ghê lắm.

Rượu mạnh chỉ là một nguyên nhân. Nhưng nguyên nhân làm họ say thì rất nhiều, chẳng hạn như chưa dùng cơm, bụng đang rỗng không mà uống rượu vào thì rất dễ say.

Lộ San được Hồ Mộc Kỳ đỡ vào giường ngủ, đồng thời cởi giày cho nàng. Bỗng nhiên Lộ San câu cổ chàng nói:

- Anh đừng đi, em sợ lắm, dường như người ta muốn giết em.

- Lộ San! Em...

- Em không muốn anh đi, anh hẳn tâm để người ta giết chết em sao! Hãy đóng chặt cửa lại, bằng không gã đeo kính đen sẽ xông vào đây. Mau đi! Vì có gì mà chậm vậy?

- Em không buông anh ra, làm sao đi đóng cửa được.
- Được, em buông anh ra. Mộc Kỳ! Anh đừng trốn chạy bỏ em một mình.
- Không trốn chạy đâu, anh đã chẳng đóng cửa đến ngồi bên em đây, lại là gì?
- Tắt đèn đi, để tên mang kiếng đen không nhìn thấy em ở tại đây.

Đưa tay ra tắt đèn, Hồ Mộc Kỳ rất nghi ngờ khó hiểu, tên mang kiếng đen là ai? Lộ San nói hay rượu nói?

- Mộc Kỳ! Hãy ngủ đi! Em sợ chết lắm.
- Anh ngủ tại đây?

Đương lúc Hồ Mộc Kỳ kinh ngạc, Lộ San kéo chàng nằm xuống. Họ cùng nhau nằm ngủ.

- Mộc Kỳ! Hiện giờ em hết sợ rồi. Phải em đang trốn vào lòng ngực anh không?
- Không nhìn ra em.
- Phải rồi, tên đeo kiếng đen cũng không nhìn ra em.

Vì hoảng sợ, vì uống cạn một ly rượu mạnh. Lộ San trở thành bất thường. Tất cả đều bất thường.

Sáng hôm sau, bà Lý dậy rất sớm, đến phòng khách thấy trên bàn chén ly bừa bãi, bà biết rằng Hồ tiên sinh về rồi, nên có bữa tiệc này. Bà sợ làm ồn kinh động đến cô chủ, bà nhẹ tay dọn dẹp đồ đạc. Bất cẩn làm đụng chiếc ly rớt xuống đất gây một tiếng động mạnh. Lộ San giật mình tỉnh dậy, nàng thấy một người đàn ông nằm cạnh mình, đưa tay sờ khắp thân mình nói:

- Đêm qua...

Nàng như nhớ rõ ràng. Nàng nhìn Hồ Mộc Kỳ đang ngủ say, dường như sự buồn phiền đều tiêu tan, nàng gọi lớn:

- Má Lý ơi! Hãy đi chợ mua đồ ăn, tôi còn ngủ nữa.
- Cô hãy ngủ đi! Tôi đi về sẽ dọn dẹp.

Hồ Mộc Kỳ cũng bị hai người nói chuyện làm cho chàng tỉnh giấc, chàng hoang mang:

- Tôi đang...

Lộ San lập tức bùm miệng chàng lại và nở nụ cười bẽn lèn. Hồ Mộc Kỳ thấy nàng không trách mình, chàng yên lòng nói:

- Lộ San! Đêm qua đôi xử không phải cùng em, thật anh không ngờ được.

- Không phải hoàn toàn lỗi tại anh.

- Cảm ơn em đã lượng thứ cho.

- Mộc Kỳ! Sau tiệc rượu này, em... vô cùng cảm kích và đền trả ân huệ của anh.

- Lộ San! Anh không bao giờ lợi dụng ân huệ chi cả.

- Em biết điều đó.

- Lúc anh học cao tam, đối với em lòng anh đã nảy mầm yêu đương cô bé sơ nhi, nhưng vì anh tốt nghiệp ra trường, nên không có dịp tiếp xúc với em nữa. Không ngờ hôm nay...

- Đừng nói hết lời, em đã biết trước anh muốn nói gì rồi.

- Lộ San! Em có thể cho anh yêu em vĩnh viễn?

- Em rất cảm kích, nhưng chúng ta không thể sống chung trong cảnh éo le.

- Lộ San! Chỉ trừ em không yêu anh, em muốn sao anh cũng chiều theo em cả.

- Chỉ vì anh đã có vợ. Em rất sợ chia xẻ vợ chồng người, bởi em đã bị người chia rẽ.

- Vợ chồng anh tuy đang cùng sống chung nhau, nhưng hai tâm lòng đều cách biệt, hận oán, nếu em có chia rẽ ra tức là em đã làm một việc phải. Nếu em đồng ý thì đừng lo chi cả.

- Mộc Kỳ, em không đẹp như anh tưởng đâu.

- Bất cứ em nói điều gì, anh chỉ tin vào nhãn quang của mình, đôi nhãn quang kinh nghiệm đã yêu em thật sự và thật sự giúp đỡ em.

- Em cũng tin lòng thành thật của anh, nhưng...

- Lộ San! Xin em đồng ý cho anh ở chung...

- Ở chung?

- Phải rồi, chờ anh và vợ anh ly hôn xong, sẽ cùng em kết hôn.

- Mộc Kỳ, anh đối với em rất thâm tình, em vô cùng cảm kích. Nhưng anh không dễ gì ly hôn.

- Sao em biết được?

- Bởi vợ anh không phải một người đàn bà hèn yếu.

Nghe nàng nói, Mộc Kỳ lặng yên. Quả đúng như lời nàng, vợ chàng rất dữ, chàng làm cách nào đối phó được. Chàng tỏ vẻ cương quyết:

- Lộ San! Anh đã có biện pháp. Tuy nhiên tránh không khỏi phiền phức, nhưng anh không hề sợ, chỉ vì anh đã quyết tâm, nếu anh không ly hôn được thì kể như đời anh phải chết hẳn. Lộ San! Anh rất yêu em, em đáp ứng lời anh không?

- Chờ em suy nghĩ lại.

- Còn nghĩ gì nữa, chúng ta tuy chưa có danh nghĩa là vợ chồng, nhưng thực tế đã thành đôi vợ chồng.

- Anh muốn chúng ta cùng ở chung nhau trước?

- Phải rồi, em nhất định phải đáp lời anh.

Sau cùng, Lộ San gật đầu tỏ vẻ ưng chịu. Hồ Mộc Kỳ mừng rỡ nhảy phóc lên:

- Lộ San! Từ nay em là của anh, anh là của em, nếu ai xâm phạm đến em, anh nhất định sẽ liều mạng với họ. Lộ San! Đêm qua chúng ta tạm gọi là đêm động phòng hoa chúc.

Lộ San đã trải qua ba gã đàn ông, đối với một người đàn bà trẻ tuổi như nàng thì không tốt gì. Lộ San đã qua từng cơn chua xót, hiện giờ gã đàn ông đang cần gần nàng cũng không phải vợ chồng chân chính. Nàng và Hồ Mộc Kỳ gặp nhau cũng gọi là mối tình lạ lùng...